

Tramyr

13

Oh, noci tajemná, prašivá!

I. Kruclíx, že ten bíbec spadne!?

„Ale kdepak, von není vožratej, von je náměsíční.“

Kamarádi nám piší . . .

Vracel jsem se s potlachou v rozpoloženém stavu, tma přede mnou, tma za mnou a navigace, po který sem šel, neměla furt konce. Už sem se vzdával naděje, že se domáknu lidských vobydlí, dyš mejm zrakům se zjevila vosvětlená budova. Srce mi povyskočilo radostí a s krku vyltlo mohutný „ahoj!“ Rozhejbal sem vysláblý kramle, abych dostihnul ten barák, ale běda! Svíčky pode mnou klesly a já padal někam do hloubky. Dyš sem dopad, stál přede mnou jakejs tramp, kerej se mi hned představil: „Vějí Najman“. — „No krucifiks, bujto sem blbej a nebo je todle sen“, povídám a praštím se pěstí do huby, abych se s toho probudil. — „Zádnej sen, kamaráde, hele, tajdlenc ty světla sou Adlerova hospoda, v kerý pořádáme potlach na voslavu trempskej republiky — pot deme!“ — Vzal mě podpaždí a vykročili sme k tej hospodě. Tam se bžundilo vesele a dyš sem se lepci rozhlíd, musel sem se znova bouchnout do huby, abych tomu uvěřil. Kolem dlouhýho stolu seděli při chlastu samý známý vosobnosti, voblečený v trempsčím: Gut Jarkovskej, Kramář, August, Gajda, Zemínová, Stříbrnej, Olga Flastrová, Popelka Bilijánová, Grizli atakdále, jeden vedle druhýho, pili, rospřáveli. Kramář spíval námožníka a jak mě zvočil zakejval: „Pocem, pojce napít!“ Slzy mě polily, přistoupil sem k němu, pohladil sem ho po vlasech a povídám: „To sem, Kadle, moc rád, že vy starý paďouři ste dostali rozum a pochopili ste trempink. Nejščo sme ale republika, viť — samý řádný kluci! No né?“ — Vostatní potlašníci příkejvli a dvě slovanskejch vočí se na mě teple podívalo. Vějí Najman dyš viděl, jak si mě všickni váže, začal se ke mě šmajchlovat. Ale marnost nad marnost — nemoh' sem mu votpustit ty plaňka na bránickým nádraží! — Na konec sme se udobřili, dyš mi slbil, že dá tu zahrádku rozbourat a dosadí na trať Bráník-Medník slušnějši personál a mašiny. — Potlach dostával veselej rás. Pan August s Gajdou si hráli na raubife a chtěli na starým Adlerovi ňáký spisi. Zemínová s Flastrovou dělaly přet hospodou bochánky, včems jim vydatně pomáhal Gut Jarkovskej. Pár kroků vod nich, ležíc na lavici, baštila banány Popelka Bilijánová.

Grizli, čili tulák gé, přišel ke mě a že prej bysme mohli sehrát ňáký divadlo, kerý by zobrazovalo utrpení trempů. Schodli sme se na kuse Franty rančera: „Vosm četníků, skáza trempinku“ nebo: „Mnoho psů, zajčova smrt“ — a hra začala. Já sem představoval trempa, kerej lágruje na zakázaným místě a vostatní herci četníky, kerý ho přišli sebrat. Lehnul sem si k imitaci táboráku a dělal sem jako dyš spím. Vosm četníků postavilo se do štyrstupu a velitel Franta rančer na mě spustil: „Sakramenckej chlape, to nevíte, že se tu nesmí tábořit? Vstávejte, pudete s náma!“ — „Jářku, vlesite mi na hrb“, povídám a spím dál. Četník, rozuřenej začal se mnou třást: „Tak moc nekecejte, abych vás neklep pendrekem, pobudo!“ Todle mě už dohřálo, ten blbec Franta myslí, že je vopravdu četníkem! Protřel sem zraky a zařval: „Co blbneš, ty vole, dyk je to jen tak, hrajem přece divadlo — né?“ Při posledním slově sem votevřel vočí docela a hrůza: Předemnou stál vopravdovskej četník s vopravdovskou flintičkou — — —

A tak s toho krásnýho snu vostaló mi vosumaštyrycet hodin pro urášku oufední vosoby

Standa Derviš.

MILÝ TATO TRAMPEK A TRAMPŮ!

Neuplyne jeden den, aby některý z denich listů nepřinesl od některého šifrovaného paďoura, nebo značkovaného astrachánky morální knedlíček, naditý rozsekaným, rozstrouhaným a vyváleným rošťákem — trampem.

My, z Boží milosti, trampí, jinak lidé mírumilovní, mlékem a strdím se živíci, šetříme všestranně krve, vzácné a drahocenné to tekutiny a jen v případech velmi naléhavých a nutných, v případě bodnutí mouchy či komára, zabíjíme nemilosrdně tvory ty nás provokující a nemilosrdně pronásledující.

Já nevím proč tydleti mastňáci a paďouři tvry do nás rejpaí, jako žízaly do země; voni jsou náramně podobni kibicům, jenomže kibic má aspoň tolik charakteru, že se neskrývá za šifrou nebo anonymní značkou.

Já jsem se jen jednou díval na území astrachánů a paďourů a můžu Vám říct, že mi srdce usedalo lítostí a vztekem, že takovej astrachánskej dobytek, obložený jako korunovej chlebiček mastnými voky na papíře i po zemi, vohryzky, odpadky, krabičkami a kůrkami, může do nás tak beztrněstně rejpat a nám nadávati nevychovců, mladých, sprostých, s uvolněnou morálkou žijících kluků.

Dyť voni ty astracháni slunili se tam v hluku a šumu, ruču a řevu mladých jejich astrachánčat a paďourků, blýskali zadními slunci a sluníčky i se svými věrnými společníci s ručením neobmezeným, všude jen záplava masa, lýtek, stehen, zadnic i předků, vykrmených přetučněných, růžových i seřově bílých, nedbajících, zda budí pohoršení či nikoliv. — Neodolal jsem, zlákan jsa krásou astrachánskeho slunce a pořídil jeho snímek, který Vám předkládám jako důkaz o tom, jak se chovají v přírodě ti mravokárci astracháni, nepřátelé našeho volného pohybu a života v přírodě.

Podotýkám, že i mimojdoucí četník byl tímto východem astrachánskeho slunce tak oslněn, že v pravém slova smyslu přchal z oslující záře do dalekeho táboru trampů, kde sbíral své vědomí, aby mohl učiniti zadost své povinnosti úřední: změřiti délku nožů trampských a shlédnouti zbrojní pasy k nošení jich opravňující. — Tento dobrý muž, služebník zákona, odebral se ihned na četnickou stanic, kde o svém objevu astrachánskeho východu slunce učinil oznámení, že kdesi v lese jakýs divoký tramp odhalil své vnady tak dalece, že svým saidským obrazem budí veřejné pohoršení. — Vyslaná hlídka zjistila pak místo nenáviděného trampa — jednoho mastňáka a pražskeho astrachána, vystavujícího svou zadnic účinným a blahodárným paprskům slunečním s úmyslem, aby mu vytáhly chronický zánět konečnicku, poněvadž nechtěl riskovati výlohy spojené s povolením na kutací právo zlaté žíly ve všeobecné nemocnici. —

Ironie Osudu tomu chtěla, že tento astrachán byl obalen kolem boků toliko „Národní Politikou“ a na svém pohyblivém předním údu větrem se mu pohyboval článek o strašlivém a pohoršlivém chování neukázněných a zlotřilých mladých trampch.

Tak já bych Vás jménem trampů prosil, abyste to uveřejnil, aby ti astracháni v „Národní Politice“ a jiných vedoucích denních listech si to mohli pročíst a nenadávali jiným, když sami jsou taková a řídili se heslem: „Kdož jste bez viny, přistupte blíž a hoďte kamenem!“ —

Vendelín Ciprín.

Trampský oznamovatel.

Koupím neb najmu chatu v proudech neb výše. Značka „Cena“.

Hledáme dvě správný záby za účelem potlachy. Zn. „Eman a Já.“

ŠTOČKY

GRAFICKÝ REPRODUKČNÍ ZÁVOD

VOJTĚCH HRDINA

PROVÁDÍ V NEJLEPŠÍM PROVEDENÍ

SMÍCHOV, ULICE KE KOULCE č. 6.
TELEFON 455 7 6.**Starší šatstvo**

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u

„PARTIE“, PRAHA VII.,
Balcerdova třída č. 42

Ceníkv vetešnického zboží zdarma

Těm, kteří idou „do války“!

Motto:

*Trampové daj' velkou práci,
protože jsou ulejuváci,
když jen do bot neteče,
tak ta vojna uteče...*

Kluci, až budete osmadvacátého října přísahat věrnost republice — ne abyste proto zapomněli na osadu a kamarády, to vám povídám! Zvláště vy, kluci z Proudů, vzpomeňte si, že osmadvacátého října každého roku dělali jste — nyní už úplně tradiční — zájezd k nám na Brdy... Vzpomeňte si na nás, vzpomeňte si na osadu, až s puškou u ramene budete vzdávat čest při hraní hymny... Na osadu vzpomínejte, jež vás ráda má — a navraťte se zpět!

Ale co, kluci, smutek hod'te stranou — zpívejte, dokud ještě zpívat můžete, smějte se, dokud jste ještě mezi námi, možná, že zakrátko už nebudete moci. Zakrátko už budeme vám naposled zpívat

*Vojákem být dneska,
věc je sice hezká, ..
žádný ale o ní nestojí...*

Vidíte kluci, a to je právě omyl. Vojna je dneska docela příjemná — jen se zeptejte těch kamarádů, kteří tam už byli. Správně to řekl kterýsi velmi moudrý člověk, když prohlásil, že vojna je pokračovací školou života. Jděte se tedy učit. Nezapomeňte!

Rozhodně však dělejte všechno pro dobré jméno trampů — a jestli vám někdo řekne, že trampové jsou zpravidla špatnými vojáky, tak mu dejte přes hubu — protože by mohl mít pravdu...

Protože, chlapi, víme, že na vojně je sice život veselý, ale přes to je někdy dlouhá chvíle, doporučujeme vám vzít si s sebou nějakou literaturu, nejlépe odbornou, literaturu, která vám vojnu nezoškliví, literaturu, která vás povznese. Velmi vřele doporučujeme na př. Geršinovu Válku, Masarykovu Světovou válku a revoluci, Remarqueovu knihu Na západní frontě klid... Švejka si s sebou neberte, je to zakázaná četba na vojně.

Redakce se s vámi, chlapi, loučí a ještě jednou vás žádá, abyste ani ve vojenském munduru nezapomněli, že jste trampové, lidé volní, a že

*...za nákej čas v parádě,
na shledanou v osadě...*

Za redakci:

K. M., I., G. V., F. L., E. L., atd.

„Všeho moc škodí!“

Za nynějších manévrů ubytoval se jeden pluk v jisté vesnici. Po úmorném cvičení následovala dobrá nálada a s tou dostavily se i různé zábavy. V jedné takové užší zábavě, když se pilo a jedlo, aby se nahradilo odříkání v době cvičení, vzpomněl si poručík, že má v rotě maníka, který se vyznamenává neobyčejnou žravostí. „Ten vám sní, pánové, na posezení, jeden prádelní hrnec kafe a pět bochníčků chleba!“ — Následovalo všeobecné divení a konečně se důstojníci mezi sebou vsadili. Jedni pro žravého maníka, druzí proti němu. Umluvili se, že zítra odpoledne jim jejich kamarád toto unikum předvede. Když se rozešli, zavolal si poručík rotného a pravil mu: „Znáte toho chlapa v mužstvu, co je tak hladovej?“ — „Zajisté, pane poručíku!“ — „A myslíte, že sní to všechno, co jsem kamarádům vypravoval?“ „Jsem o tom přesvědčen, na vlastní oči jsem viděl jeho hltavost!“ „Dobrá, tedy mně ručíte za to, že zítra ty věci sní!“ „Prosím, pane poručíku!“ — Druhý den se důstojníci sešli, aby viděli, zdali „ucho“ ve zkoušce obstojí. Přinesli mu prádelní hrnec kafe a pět bochníčků chleba. Maník si povolil řemen, vzal hrnec, chleby a jed. Jed, jed stále, ale při třetím bochníčku už nemohl. Když to viděl pan poručík, že již ty dva bochníčky nezmůže, zařval na rotného: „Himmel hergot krucifix, dyk ste mi říkal, že mi za to ručíte, že ten chlap to sní! Proč už nemůže?“ I vrhl se rotnej na maníka, dal mu přes držku a pravil: „Poslušně hlásím, že se sám dívím, pane poručíku, že už nemůže! Dyk já ho schválně, pacholka, dopoledne čtyřkrát zkoušel a pokaždý to sněd!“

Lord.

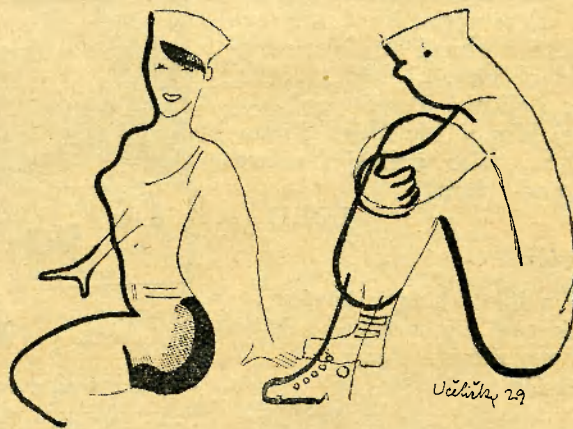
Navrátil se kamarád z vojny:

— „Von vám Udržal má tak velký fousy, že se musel k vůli nim dát do Sokola.“

— „Neblbni.“

— „No jo, von když si chtěl nakroutit pravou špičku, tak musel dělat výpad vpravo, a když si na ně dával pásku, tak se musel naučit stojku.“

Včelička:

— Jak to víš, že ta holka je šilhavá?
— Já sem jí to poznal na očích.

Ctibor

z galerie tuláků života

VII.

Alexander Blok

Alexander Blok, básník vzdělaný západem, básník ovládající znamenitě techniku verše — vytvořil nesmrtelný obraz revoluce ve svém revolučním eposu, jež nazval „Dvanáct...“

„Dvanáct“ je: obrazem vzbouřeného, zrevolucionovaného Ruska, Ruska jež se vyhrnulo v celé své hrůze a nádehe: v krutosti, špině, ubohosti, zoufalství, vzešenosti a touze po pomstě. Drsný, naturalisticky drsný a umělecky dokonalý je obraz ulice, tak jak jej nahodil Blok. — Jak dokonale, bez jakéhokoliv planého idealisování a lichocení, jak syrově vyličen je tu obraz a poměr různých lidí k revoluci. Než nechme mluvit samotného Bloka. Dolení úryvky vyňaty jsou z překladu B. Mathesia, jež vyšel v nakladatelství „Plamje“.

Alexander Blok:

Dvanáct.

(Úryvek z I. zpěvu).

Černý večer.
Bílý sníh.
Větry dují v ulicích.
Div neporazí člověka.
Větry dují, větry dují,
po celém božím světě.

Větry metou
snížek bílý.
Pod ním — led.
Kluzko tak, těžko tak —
kdo tu jde,
uklouzne — chudáček.

Od domu k domu máš
ulici sepiatu
velkými písmeny plakátu;
„Všecka moc ústavodárnému
shromáždění...“

Staruška běduje malinká:
co pak to značí?

Škoda je krásného plátýnka.
Vždyť je to k pláči.
Kolik by bylo z plakátu
onuček pro děti,
běhá to bosé — bez šatu.

(Úryvek z II. zpěvu).

Hýří si vítr, hýří mráz,
dvanáct jde chlapců... ráz... dva...
ráz...
Vintovek černé řemeny,
kol — plamen, plamen, plameny...

Retka je v zubech, do ucha čepice,
z očí jim kouká káznice.
Svoboda, svoboda,
ech, ech, bez kříže.
Tra—ta—ta.

Chladno je, soudruzi, chladno je.

A Vaňka s Kaťkou v putyce...
Má Kaťka prachy v punčoše.

I Vaňuška dnes bohatý...
byl náš — šel mezi vojáky.

z Psi synu, Vaňko, ty's buržuj,
mou holku ale neprubuj?

Svoboda, svoboda,
ech, ech, bez kříže.
Kaťka s Vaňkou zahřátá...
Čím, čím zahřátá?
ráz... Tra—ta—ta.

Kol plamen, plamen, plameny...
Na plecích pušek řemeny...

Revoluční držte krok.
Bdí náš sok, bdí náš sok.

Soudruhu, neboj, pušku zkus.
Prásknem si taky na svatou Rus —
rozložitou,
z dřeva zbitou,
sádelnatou.
Ech, ech, bez kříže.

Košíře, dvanáct hodin v noci.
Před hospodou řeže se hlouček
lidí. Třískaj se klacky, dávaj si
mordy do zubů a dělají takovej
kravál, že se naproti v domě ote-
vře okno a objeví se hlava roze-
spalého občana: „Jéééžíš, rvačka,
kde je policajt? Patróoooo!! —
Klidnej hlas v hloučku: „Nena-
máhaj se, toho policajta máme
právě pod sebou!“

LORD.

Fred a Flink jdou z kavárny.
Číšník nese jim ochotně kabáty.
Fred mu dává 10 korun.
Flink úžasem kóktá:
— Co blbneš — 10 kaček tuzér!
Fred se pyšně oblékne do kabátu.
— A nestojí ten kabát za to?

Otto.

Gogo:

— Pánové, v lese se nekouří!
— Tak si udělají vohniček a
bude se kouřit hned!

— Ty už nejezdíš s Mílou?
— Ale kam bych ji dal. Já sem si
koupil do boudy gramofon.
-šefe-

— Co je v tom lese za řev?
— Ale to skauti vyznávají
lásku přírodě!
Mar.

Abstinent Stavinoha cítí nevolnost.
Abstinent Stavinoha je nemocen.
Abstinent Stavinoha je velmi nemo-
cen.
Abstinent Stavinoha jde k Rakše.
Rakša je hrubá a praví:
„Pane Stavinoho, vy nejste absti-
nent, pane Stavinoho, už ale ani
sklenici piva nesmíte si prolejt
chřtánem!“
I jest zesmutněl abstinent Stavinoha
a zaúpí:
„Rakšo, a smím si aspoň pohladit
sklenici?“

-rč.

Karel Melíšek:

VRAŽDA.

V lese u Chuchle byla nalezena mrtvola. Dle shovívavého úsudku lékařů byla to mrtvola ženy, dle polohy těla zavražděné soudě, vražda z vilnosti.

Hlava mrtvolky byla nápadně tmavšího zbarvení, než ostatní tělo, které zbaveno veškerých šatů, nahé — ale, co bych se plešl do řemesla seriosním večerníkům.

Les — vražda — mrtvola — to postačí.

Slavný detektiv Václav Sklo věděl, že prvé, co nutno v takovém případě zjistiti, je totožnost zavražděné.

Na jeho výzvu v novinách přihlásilo se asi padesát rodičů, kterým zmizela dcera. Dvacet z nich poznalo s určitostí náušnice a kabečku jako majetek, patřící jejich dečrám.

To by nebyl však slavný detektiv Václav Sklo, aby nevěděl, co v tomto případě počít. Provedl jednoduše slosování, a zavražděna prohlášena za Marii Cimplovou.

Tak, to bysme měli.

Nyní potřebujeme pouze vraha.

Jelikož naši detektivové nenosí čepici a nekouří luku, nejde to proto tak rychle.

Václav Sklo počal tedy logicky uvažovat:

Vražda byla patrně provedena v lese, jelikož mrtvola byla také nalezena v lese. To je jasné. Vrah tedy přijel do lesa. A kdo jezdí do lesa? Výletníci, skauti a trampové.

Václav Sklo byl nadšen touto myšlenkou.

— „Haló, pane redaktore, vypátral jsem, že vraždu spáchali výletníci, skauti a trampové. Do večera budou všichni zatčeni. Maucta.“

Druhý den přinesl neočekávaný obrat. Přihlásil se svědek, který v osudný den spatřil na místě vraždy opuštěný motocykl.

— „Pane redaktore, máme novou nitku. Pachatel patří mezi majitele motocyklů. Do zítřka jsou všichni zatčeni a dopadení pachatele je otázkou několika hodin. Poklona.“

Detektiv Václav Sklo byl třetího dne poněkud překvapen, když se do kanceláře přibelhal stařeček, který pod přísahou potvrdil, že v den vraždy spatřil u místa vraždy státi kryté auto.

— „Kryté, nekryté,“ vykřikl radostně Václav Sklo, necháme je zavřít všechny, však on se mezi nimi najde. A voni tu zůstanou taky.“ Dědeček zaplakal a odešel směrem ku čtyrce.

Další dva dny uplynuly beze změny. Slavný detektiv Václav Sklo se již v duchu těšil na odměnu pěti Kč, vypsanou policejním ředitelstvím na dopadení vraha.

Šestého dne se však přihlásila svědkyně, která vnesla nové světlo do staré záhady. Prohlásila se vší určitostí, že 15. července (t. j. v den vraždy), spatřila u místa vraždy na silnici osobní autobus, ze kterého vystoupili dva podnapilí muži, dle úsudku jiných obchodníci, s jedním děvčetem, které vedli do lesa. Autobus pak nikým neznepokojován, odejel.

— „Ha!“ zařval slavný detektiv, a nechal zavřít svědkyni, veškeré opilce, obchodníky, šoféry a majitele autobusů.

Na Pankráci a na Borech byla nařízena přístavba pěti pater, bez kavárny a biografu.

Zatýkáni pokračovalo bez větších obtíží, přesně dle direktiv přihlásivších se svědků.

Slavný detektiv Václav Sklo jásal. Jeho metoda počínala mít úspěch. Počínaly se o něho zajímati významné zahraniční lékařské kapacity.

— „Ano, pane redaktore, moje metoda staví na hlavu veškeré zastaralé způsoby dřívější. A je zcela jednoduchá. Považte; k čemu nám třeba vyhledávati vraha mezi tisíci a tisíci obyvateli hlavního města, když možno zcela jednoduše vraha ponechat na svobodě, obyvatelstvo zavřít a co je potom snadnějšího, než osamoceního vraha obklíčit, zavolat posilu a zavřít. Oh, děkuji, jsem skromný, poklona.“

Během půl roku bylo již téměř veškeré obyvatelstvo hlavního města za mřížemi. Kolem Prahy vyrostlo velké trestanecké město.

Slavný detektiv Václav Sklo se prokousával k rozluštění Velké Záhady. Chybělo ještě pár stovek zatčení. Žádný svědek se však k veliké zlosti detektivově již nepřihlašoval. Bylo to k zoufání, nyní, před dokončením velikého díla, Václav Sklo zuřivě shrábl se stolu spoustu výstřížků z novin, které si po dobu vyšetřování pečlivě schovával. Kousky papírů se rozlétly po pokoji. Jeden však zůstal přilepen na zbytku arabské gummy. Byla to zpráva jednoho večerníku, ze dne objevení vraždy. Václav Sklo ji spíše podvědomě přečetl. Přečetl ji po druhé, po třetí, po čtvrté, pak resignovaně vstal, nechal zatknouti veškeré redaktory a nakonec sebe.

Na výstřížku stálo asi toto:

— „První byl na místě vraždy náš redaktor a slavný detektiv Václav Sklo...“

Pachatel byl brzo poté dopaden, jelikož se přihlásil. Byla to vlastně ona, a to jistá žena, která na onom místě vraždy odložila mrtvé nemluvně mužského pohlaví.

Novým lékařským ohledáním mrtvolky zjištěno, že mrtvola patří opravdu nemluvněti mužského pohlaví, a všichni zatčeni byli okamžitě propuštěni.

Beneda:

— Tak sem tady měl kus salámu a už je v hajzlu.
— Hergot, ty rychle trávíš!

Tramp. kanadky

**Anglická
obuv**

pro

sport
vycházku
i společnost

Jar. Bohata
Smíchov, proti Knížecí

„Keds“

Orig. am. „Hood“

Janda:

— Franto, do tvej chaty vnikl blesk a rozbil radio.

— Nesmysl, vždyť mám klíček v kapse!

A-a.

— Ježíšmarjá, co si to dovolujete, vždyť tady v boží přírodě na nás Pánbu kouká!

— Jen se neboj, dyť von se vod hřišníkú vodvraci.

fal.

— Co do toho sporáku, Milado, pořád čumíš?

— I to já jen uvažuju, jestli v ňom bylo světlo od prvopočátku, či zda jsem ho tam spálila, že zčernalo a zuhelnatělo.

fal.

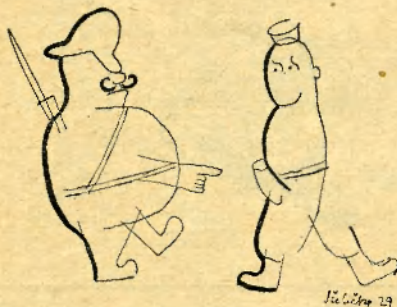
— Tonda má náramné štěstí!

— ????

— Vyfouk hodiny a vyfás čtyřadvacet hodin.

A-a.

Včelička:

— Stát! Co to máte v té torně?

— Jelení lůj proti zvlčení trampů, pane četnický centrhalf-beku!

... Pánové existuje strana malá, st... jsme založili stranu radikální, která

(Z řeč

Na dunajské lodi „Uranus“ bylo nám ještě dobře. Zpívali jsme při kytarě ctěnému obecenstvu, a s jeho stolu spadlo vždy něco drobtů do našich prázdných mís. Ale na Varně mouřenina propustili, poněvadž zde byly cikánské kapely, hedvábné úsměvy žen, danciny a snobismus.

Tulákům nezbylo než nakoupit za něco peněz trochu chleba, vajec a oleje, a táhnou k moři daleko, daleko k moři, až k modrému, pěnícímu zálivu, skočit po hlavě do snů jako do vody. Každého večera vibrovala nám na obzoru korálová šňůrka varnenských světel.

Želvy a krabi byli našimi druhy. Cikády na nás křičely se zelených kopců. V úplňku měsíce natahoval se stín našeho stanu do jam útesů.

Člověku se však nakonec přeji měsíční světlo, zpěv cikád, olej i vejce, i ohavný čaj, jehož jednu špetku vyvařovali několikrát po sobě.

Hlad i nedostatek peněz dělá z lidí zloděje, podvodníky nebo vynálezce. Něčím takovým doufali jsme se státi, když jsme se vraceli do Varny.

Náš camp u moře osířel, pečlivě zapnut a obsypán pískem. Vlajkoslávou vypraných spodků, jež jsme sušili na šňůře, cloumal vítr.

Vzali jsme s sebou splasklé chlebníky a kytaru, naši odřenou osadní družku. V turecké čtvrti seděli na zemi šedobradí moslemíni, nohy pod sebou. Špinavé, žluté šátky, obtočené kolem jezů, vyzářovaly z usmolených kajan.

Na plechových stolicích kvetly kalíšky kávy jako černé tulipány a vodní dýmka narghilé zádumčivě bublala.

Pod otlučenou džamii, uprostřed silnice, rozežrané obručemi kol a drobnými kopyty potahů, ležel osel a řval jako muezin. Půlměsíc seděl na špičce minaretu odvázně a bezpečně.

Stoupáme do uličky, úzasně rozbité a romantické. Přivítala nás korsická stavení. Domky, improvisace hnědých trámů, šedých prken, vlnitého plechu a krabic od sardinek. Chalupy, hromady rozbitých prežů a rozčuchaných došek, s okny, zamřížovanými jako v Granadě, a nízké zdi, stavěné střídavě balvan — cihla, oplácené drolicí se hlínou, v níž ježí se vousiska stěbel. Kuči s arkýři a balkony, klenoucími se do ulice ve výši našeho obličjeje.

V té podivuhodné ulici, přetékaající Turky, Bulhary, Španioly a cikány, přeplněné po celé šíři i délce malými židlicemi, propletenými slamou, v směsi povalujících se lidí i mezků, jsme se zastavili. Nozdry naše zachytily vůni kávy, melounů, sýra, i všechny ostatní problematické parfumy. Da uší nám proudil řev polonahých dětí a hýkot oslů.

Zaludky se nám kroutily hlady a žízni jsme sotva mluvili. Právě proto bylo nutno rozkročit se do jistější posice a udeřit do strun.

Zpívali jsme něco hrozně veselého.

Na balkony vylézaly zahalené dívky. Kolem nás nakupilo se jistě na dvě stě lidí. Nějaké dítě přineslo nám hrnek vody, jiné chléb. Lidé obdivovali naše nože za pasem a kanadky, hrozící zemřítí na marasmus.

Skončili jsme. Šli jsme vybírat. Flegmaticky a drze.

Bylo toho zrovna tak na jeden oběd. Na jeden krásný oběd, jenž se, bohudíky, nebude sestávat z oleje a vajec. Udělali jsme poklonu, hodnou mexického vaqueros, a provázeni davem vyděšených dětí, šli jsme probít peníze do nejbližší arménské jídelny.

Šest kebabčēt*), čtyři kusy chleba a čtvrtka rakije.

Vyšli jsme s pocitem jistého uspokojení. Hlad byl zažehnán alespoň na chvíli.

Kráčíme kolem hromady plechových sudů, páchnoucích po oleji. Po cestě dojdáme kousky chleba, jenž nám zbyl od jídla.

Z otvoru mezi sudy vyběhla do ulice kočka. Kousek kočky. Měla malinké tělíčko, s chlupy ukrutně rozčezenými. Byla černá jako ďábel a tak slabá, že byste soucitem zaplakali. A měla ohromnou, ušatou palici, a nádherné, jantarové oči.

Když se nahrbila ve hřbetě a vztýčila ocas, byla obava, že se překulí hlavou k zemi.

Řvala tak silným hlasem, jaký jsem dosud u žádného kotěte neslyšel. Řvala a přiběhla až k noze. Přesto, že jí hrůza před člověkem zahнала zpátky k sudům, rozeběhla se opět a řvala jako pes.

*) maso na rožni.

Géza

Géza

rana velká a my z důvodů zjednodušení obsahuje malou i velkou stranu.

i dobrého trampa Stříbrného na potlachu „Tempa“.)

Pochopili jsme. Hlad! Kotě nejedlo jistě několik dní.

Zamyslili jsme se. Trochu jsme precitlivěli. Ano, tam u moře jsme i my řvali hlad, když se nám zošklivila vajíčka s olejem. Jen hlad nás donutil, zabít a péci naše kamarády, želvy a kraby, a snad bychom jedli i cikády, kdyby se dali chytit.

Byly hluboké tulácké vztahy mezi námi a tímto kotětem.

Ovšem, kotě nedovedlo hrát na kytaru ani zpívat, a tak tedy hlad řvalo. Dali jsme zvířeti všechny zbytky svého chleba. Sežralo je ve chvílce.

Napadlo nás, vzít kotě s sebou. Neseženeme-li mu důstojný domov, přimeme je za vlastní. Budeme je vláčet světem, děj se co děj. Stane se naším *m a s c o t t e m*.

„Snad nám přinese štěstí,“ šeptáme sentimentálně a pověřivě. A když hlavaté kotě dojívalo poslední sousto, chytil jsem je, nic netušící, v půli tělívka.

Kotě se bránilo skvostně a udatně. Touha po svobodě byla silnější než nejdelší hlad. Škrábalo a kousalo. Ubohá, tenoučká žebírka přelévala se nervosně pod mými prsty. Vyráželo ze sebe neobyčejné výkřiky, patrně nejsprostší kočičí nadávky.

Po delší chvíli, vytlučené zoufalým bojem o volnost, vysíleně zklidnělo. Nadávat však nepřestalo vůbec.

Mělo spoustu blech, velikých jako mouchy. My jsme však kotě přesto neopustili. Kamaráde, dnes máš blechy ty, zítra já. Usedli jsme na obrubu chodníku, jeden z nás zvíře podržel a druhý mu vychytil blechy do jediné.

V jednom roztráskaném, zasmrádlém zákoutí, objevili jsme pekaře.

Prosit za druhá je vždy snadnější, než žebrot pro sebe, řekl filosof. Zvázili jsme tedy v ruce naše *m a s c o t t e* a šli jsme mu vyžebrot kousek pečiva.

Pekař dal. Buď to byl dobrý člověk, nebo zažil také někdy hlad. Nasýtil nejen kočiči, ale i naše žaludky. I do chlebníků nastrkal nám baničky a hlaťavu.*)

..Přirozeně, zajímal se o kočku i o nás. Dorozumívali jsme se s ním hantýrkou, upletenou ze slov několika jazyků, neboť pekař nás ujišťoval, že ovládá řeči všech národů, a že procestoval celý svět, ač si pletl Budapešť s New-Yorkem a Moskvu s Mysem Dobré Naděje.

„Jsme redaktoři Timesu,“ pronesl jsem hlubokým hlasem. — „Děláme cestu kolem světa, rozvrženou na tři roky.“ —

„Što, vy gospodin, la voyage round the World,“ divil se pekař bulharsko-francouzsko-anglicky.

Kývli jsme blaseovaně. „Well!“ Nyní zrovna jdeme do Australie. Sydney!

Kotě mne zatím znovu kouslo do palce a teskně se rozeřvalo.

Vysvětlujeme: Pravé angorské kotě. Viz velikost ohonu a hlavy. Vzali jsme je s sebou pro štěstí, ale v Gibraltarském průlivu stihla loď děsná bouře a kotě dostalo mořskou nemoc.

*

Usmáli jsme se. Kočku neprodáme. Je příliš vzácné zvíře. A pak, těžko bychom se s ní loučili. Byla druhem v dobách dobrých i zlých.

Po delším vyjednávání dostali jsme za řvoucí zvíře 160 lvů místo námi požadovaných pěti set.

S kotětem rozloučili jsme se tklivým, německo-francouzským proslovem. Slovu jsme dostali: Mělo důstojný příbytek. ...

Pekař šel s námi zapít obchod do blízké birarie, jež ovšem nesnesla ani přirovnání s naší Starou paní.

Naposled přišlo to nejkrásnější, co v Bulharsku mají: Plná mísa nejlepšího Giveče*) jaký jsme kdy jedli. Čepovali nám k němu červené víno-mladinku.

Byli jsme dojatai.

Prvý náš spontánní přípitek patřil bulharskému caru, a hned druhý našemu kamarádu, černému, opuštěnému kotěti.

Burgas 16. července 1929.

*) pečivo s tvarohem a medem.

*) Bulharské národní jídlo, silně kořeněné.

Pan Mastňák měl moc hezkou ženu. Tu si taky vozil týdně do osady. Samo sebou, že mu kluci za ní brousili. A jednoho také jednou načapal in flagranti. Pan Mastňák se hrozně rozčlilil:

— „Plivnou si, kde chtějí ležet! Jenže Venca byl dobrej tramp. Šel, a plivnul mu na ženu.

Štrosák.

Janda:

— Pane tramp, pomóc, mlíko utíká!

— Tak si ho uvážou.

Pan Paďour odpočívá s celou familií v lese. Najednou vyletí stará paní Paďourová:

— „Ježíšmarjá, starej, mně vlezlo něco za košili!

Pan Paďour se ale ani nehnu.

— „Heleď, s takovejma fórama na mně nechod!

Bartl.

Farář: — a do nebe přijde jen ten, kdo nelže.

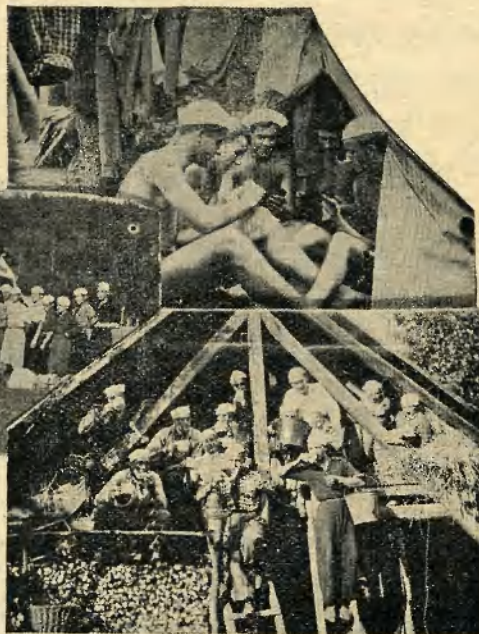
Dobrý tramp: -sím a přijde tam taky, kdo nevymýšlí, neostouzí a nevydírá?

Farář: Ó ano, parasite pitomej.

Dobrý tramp: Tak to mne zase nehoněj, anžto otec říká, že takový časopis přijde nejvýš na záchod.

Fialka.

KAMARÁDI

Z BRNA

Tudle zase nás vzali z Davle domů voráři. Na kládách seděla náká baba a furt táhala rúženec. Sotva jsme se k ní přiblížili, zabručela něco o „metle venkova“ a začala nás mravokárnit; „buďte čisti v slovech, myšleních i skutcích“, na to kladla hlavně důraz, (kde se baba naučila skautský zákon nevím). Ve přívalu jejich slov o trampské sprostotě trhl sebou vor a babě vypadl z ruky rúženec.

„I zatracená potvora mizerná už je v hajzlu. Pótvora — hm, škoda ho není, stál už beztoho za h...o.“ Obracím oči k mebi a povídám šalamounsky: „Tak se má matko mluvit a né sprostě.“

A. Dur:

Námořnická romance.

Na francouzský motiv.

Námořník s ženou loučí se,
loď čeká v přístavu.
— Naposled, Katrin, v noci dnes
tě ještě obejmú!
Zítřka již budu na moři
a budu vzpomínat,
na tebe, na dům, zahradu,
na olivový sad.
Zbloudilých racků bílý pár
mi tebe vzpomene,
dvou něžných náder sněhových
z bílého kamene.
A světlé barvy mořských vln
mi opět vzpomenu
tvých plavých vlasů pletence,
tvou hlavu vzdálenou.
Neplač, Katrin, rok uteče,
jak voda letí čas,
za rok a za den vrátím se
a budem šťastni zas! —

Námořník s ženou loučí se,
loď houká v přístavu.
— Buď s bohem, Katrin, naposled,
již musím v dálavu!
Opatruj dobře jabloně
a hrušně v štěpnici,
dva pytle mouky na půdě
a jeden s krupicí,
z krmníka šunku vyud' mi,
viš dobře, jak ji rád,
po ránu vždy mi chutnala
a zahrnala mně hlad.
A bečky vína ve sklepe
si, Katrin, dobře hleď,

tu první večer načneme,
až budu zase zpět.
Měj se tu dobře, vzpomínej
na svého plavčíka,
za rok a za den vrátí se
— čas rychle utíká! —

Naposled smutně houká loď,
plavčíci loučí se
s pevnými břehy přístavu
na dlouhé měsíce.
Pomalu mizí pevný břeh
a moře vítězí,
z pevného břehu zbývají
jen šedé řetězy,
moře se vztekle vypíná
jako kůň pod jezdcem,
daleko, v dálce, v daleku
je dávno pevná zem.
Námořník stojí na strážní
a ženy vzpomíná:
— Co asi dělá celé dny
má krásná Katrina?
Zda-li pak štěpy zalévá
v kvetoucí štěpnici?
Hlídá mi víno, krmníka
a mouku s krupicí? —
Vesele, lehce pluje loď,
když vrací se zas zpět,
plavčíci písňe zpívají
a zas je těší svět,
zdaleka břehy vítají
a rychle holí se,
by měli hladký obličej,
jak tváře měsíce.

Co by jim řekla v přístavu
přístavní děvčata,
kdyby k nim přišli špinaví
— a ústa chlupatá?
Námořník ženu překvapí,
má pro ni novinu,
pro drahou ženu, ženu svou,
pro svoji Katrinu:
dvě bílé hvězdy na límci,
dvě bílých pozdravů!
Ach, kde jste, břehy, kde jste, kde,
vy břehy přístavu?

Námořník domů vrací se,
však bled jak smrti stín.
— Proč mi nepřišla naproti
má krásná Katerin? —
Námořniku můj, vrať se zas,
vrať se zase v dál,
hrušky jsou pryč i jablka,
už je kdos ocesal.
A pytle mouky na půdě
i pytel krupice
jsou všechny prázdné, věř mi to,
tak jako štěpnice.
Námořniku můj, vrať se zas,
kdos jiný všechno sněd!
Katrin hostila milence,
Vrať se jen zase zpět!
Vrať se zas, odkud přišel jsi,
tvé hvězdy zhasly ti...
Věř, jiná hvězda Katrině
na cestu teď svítí!

Paříž, v srpnu 1929.

Staněk:

VYSVĚDČENÍ.

OSADA „UTAH“

vydává svému členu **B. Bočanovi**
následující vysvědčení:

MRAVY	<i>pilné</i>
KANADSKÉ ŽERTÍKY	<i>výborné</i>
ZPĚV	<i>uspokojivý</i>
NÁBOŽENSTVÍ	<i>zákonně</i>
FOOTBALL	<i>výborný</i>
ROHOVÁNÍ	<i>výborný</i>
LYŽAŘENÍ	<i>uspokojivé</i>
MODERNÍ TANCE	<i>chvalitebné</i>
ABSTINENCE	<i>nedostatečná</i>
NÁVŠTĚVA BIOGRAFŮ	<i>pilná</i>
POČET ZAMEŠKANÝCH HODIN NA TRAMPU	—

Ředitelství osady „UTAH“ potvrzuje, že jmenovaný je **schopen** zastávat místo šerifa. Razítko:

— Víš, vona je pro mně práce hračkou, ale já si hrozně nerad hraju.

Inglmayer:

poslední čundr.

(Pokračování.)

Já už se nepamatuju jak dlouho sem tenkrát ještě plejtvaí blbostí, jet to už drahně let vzdálený a mé šediny nedovolují se na fšeckí detaily rospomenoufí zaujmut jsouce zcela pomýšlením jak klídně stráviti svá stará kolena byvsce nyní uchýlen na svých soukromích statcích a pracuje silně duševně a specijálně hlavou a spérem.

Ale tolik eště vím že konečně se všourala do tý boudy i babka a vyšourayše se ven, podala mi kus špeku majíce fprůměru dvakrát šest centimetru a dlouhý jsa čtvrt metru. Jó — mluvíti stříbro, breptati žrádlo!!!

Jak říkám, docela to ve mně vyvrátilo moje prvotní podezření. Dyš ten kmet přines tu první porci cilifindy se sušenkou, tak sem si myslel že tu de vokolo každej den tučet pražáků „kolem světa pěški“.

Pámbuch vám to zaplatí pane brouk a babka, jak ste starý tak vám to sichr zaplatí na dětech!

Já se jmul si to voctrkovat na západ, kmet sbíral nádobí, bába sháněla husy a krávu, pes mi eště naposled vočuchal nohy a dyš sem se vohlít tak už sem stál na půdě sesterské francije. A liberté, egalité a fraternité už vlídně na mně mávali a kejvali a řvali že pivo néjni, že musím zařídit střeva na víno.

No a anžto moje střeva mají adaptativní schopnosti přímisima, nemusely na mně hulákat dlouho.

To mohlo bejt takle ňák západně vod Saarebrucku u prkený boudy, kde se najednou vzal tu se vzal z pohátky ten dlouhej, širokej a bistrozrakej. Ta bouda prkenice, to byla slíkárna, vohmatávárna a volbíkárna.

A ty tři hajzlíci, to byli bedlivý stráscové hranice, neboť tady se vlíkla silnice na území Franků, vo nichš Nykolau f přírodopisu blíže pojednal. Já sem je zdálky dobře mercial jak proklepávali takovej ubohej cyklekár, i pneumatiky musely dólu, jesli v nich nevezou zapovězený ovoce. Tak sem si pomyslel: Pozdrafbuch klacku, takle teď budou proklepávat Tvoji Duši a ve vnitřnostech se mi vybavil okamžik ze starodávna, jak stojím před takovým hezounem f taláru u trestního gerichtu fpraze, jak mi taky proklepává duši a jak sem tenkrát vyfasoval tejdén bezpodmínečně za to, že ze mně nebyl štont nic vyklepnout.

Cyklekáry byly už dávno vogumovaný a čadily v dálavách, dyš sem zbejval eště já jako poslední rest toho večera. No a tak začala konsultace.

Bystrozrakej stál na silnici přet prkenicí a pronášel takovoude oznamovací větu: Aj, vidím trampa vošumnělýho, každým coulem podezřelého, chopte se ho!

Ani to nedorecitoval a už mi sám vykročil f ústrety ten dlouhej, chytil mně za rukáv a mrsknul se mnou do tý prkenice. Tam mi širokej amputoval ruksak, jeho útroby vyndal a rozložil je do pár řátků na pryčnu. V tom dlouhým jsem poznal vojáka, širokej byl sichr četnas, ale co bylo to třetí, ten pidlovokej, vo tom se mi úsutky různěj. Vězel v takový masce jako nosej u nás lampáři. Jenže to je hořt fšecker vedlejší, my se uchýlíme vot pohátki a budeme chvíli moc lamentovat.

Ty tři nemehla eště ani si nebyly jistý, zdali vůbec hodlám s nima pobesedovat — a už dlouhej zašveholil: „Zujte si botu!“

Pamatujete se kluci na befely? A todle byl befel a přes ten se nekadí! Minil jsem jim vyjít vsříc neboť se rapidně a perfidně smrkalo a já chtěl po tomdle soiré ještě jít hledat noclehárnu.

I rozvázal sem levou botu, bezvadnou oskarku kerou mně vobdaroval hodinář v Karlsruhe u kerého sem si koupil hodinky za těšce ušetřenejch devadesát marek. Dyš tak rychle rozvazuju, to se ví že to honem bylo nápadný taková ochota, opravil svůj befel ten horohorovysokási:

„Počkejte, zujte si pravou!“

Zul sem pravou a chci ji pánovi podat. To moje chtění se fšak dostavilo pozdě, můj škrpál už držel ten štángle vyčouhlá a podal jí širokýmu. Ten ji zas dal pidlovokýmu jehož voko se zapíchlo do podrážky, spočítalo cvogry, změřilo kaničky a pak sebou zavrtělo tak mohutně, že roskejvalo celou škócu. Negativní nález!

To pohnulo dlouhýho a širokýho k přání, abych přece jenom zul tu levou. A i tadle operace se setkala s negativem.

A protože si mně chtěl bystrozrakej taky nák namlouvat, učít se na mně komando, pravil:

„Pravá ničivo, levá ničivo — tak ať zuje vobě!“

Byl chudák snad dlouho v dýncťe, že teprve po celý minutě začal silně kašlat, aby dal kamarádům znát že tadle blamáge je jenom en passant. Vona každá morálka takovou vmluvu vyžaduje. Dyk já taky, dyš kixnu, dyš na mně přide mravní votřes, tak nacpu ukazováček do nosu až po druhéj kloub. To vyžaduje moje morálka a vůbec sou to záležitosti zvyků a vobyčejů a už to tak souvisí s tou brachydiagonální biologii. (Nemyslete si volové že sem úchylnej! Sem tam

musí bejt stať učená a inteligentní, každý hovado tomu nemusí rozumět. Dneska je tady jednou vědeckej trempink a to se nedá nic dělat, jen šmajdat s pokrokem!)

Já sem tu holt stál bos. Vlastně abych nelhal — na každým palci sem měl ještě kousek punčochy. Tejkonc mně nazvete nedelikátním spisovatelem, žeo! Ale just, abyste věděli, já jsem mnohem víc než nedelikátní! To vám může dosvědčit můj tatíček, kerej mně pouštěl do světa širýho majice v hubě požehnání kerý začínalo: „Ten lotr prašivej!“ A končilo: „Toho lotra prašivýho!“ A mezi tím f textu bylo ještě prašivejch lotrů ve všech možnejch časech a skloňováních. A náš tatíček je náhodou na slovo vzatej, ten se mnou mluví dycky jen přes někoho, jak je z citátu zřejmo a na snadě. Abyste věděli taky na jaký slovo byl vzatej: Von jednou práł na Václaváku taktó: „Císař pán je děsnej posera!“ No a na to ho vzali.

Leč ařšak pojte zas do boudy prkenice! Těškou atmosféru sklamáním naplněnou pojednou zlehčil dlouhej, kerej svejma hubenejma prstíčkama mi jezdil tak dlouho po těle, aš si byl docela jistej že už fšude byl. To se róze že ve slušný společnosti si tím nesměl bejt jistej nahlas! Ale nešel se umejt. Trhnul sebou a podal soudruhům pilnej návrh, aby se viribus unitis vrhli na my papíry. Taková censura je prej dycky vděčná. A tejkonc se bouda proměnila v zpěvní síň. Jenom zpěf scházal. Jakou ty tři pohádkový lidi pouštěli hrůzu, to ste nežrali! Bylo mi z toho mdlo.

Lhát sem nesměl anř by to byl bistrozrakej ihnet zmerčil.

(Pokračování.)

Staněk:

— S čím chceš ten čaj?
— Já bych hrozně rád — čaj s tancem.

Váma.

Hádali se Cody, Tlasko a Fery, kdo je z nich vzdělanější.

„To se snadno pozná,“ pravil Cody, „napíšeme každý nějakou větu a která věta bude nejchytřejší, tak ten, kdo ji psal, je nejvzdělanější.“ A sám psal: „Archimedes, byl objevitel Ameriky.“ Tlasko, jako druhý, napsal zase: Achilles vynalezl lodní šroub!“ Poté vzal tužku Fery a s vážnou tváří napsal tytéž věty těsnopisem. „Hele,“ povídá Cody, „ten blbec se mezi nás plete a sám ještě neumí psát!“

LORD.

Hledám Všenorskýho Vraha Obuv — Krása — Praha

- Co se stalo Mířovi, že má zavázanou ruku?
- Ale, čistil kotel po kaši a praštil se sekyrkou.

- Je noc.
- Co hledáš?
- Zápalky.
- Tak si, blbouně posviť!

Iby.

- Já vydržím přes hodinu pod vodou.
- Nehoň se.
- Jenom hlava mi kouká.

Ctibor

Nakladatel **JOS. ŠVÁB V PRAZE III., MOSTECKÁ 3** vydal právě **Druhé album trampských písní** pro zpěv a klavír za Kc 15,- sestavené z těchto posledních prací JARKY MOTTLA: MAMINKO, MAMO - Bessi?, kdesi za těmi lesy. - Daleko za mořem. - Zlatovlasá lady - Koničku můj. - Námořník má holku rád. - Kapitán. - Žádejte u křehokoli knihkupce nebo přímo u nakladatele. (Mořtlova „Maminka, máma“ vydána také pro univ. orchestr.)

Co nás zajímá

Kamarádu Novákovi!

Stisk jsi ruce kamarádům
by ses ženě věnoval,
odchod tvůj však není věčný,
přece jen jsi od nás dál

T. C. Merida.

„Zlaté údolí“ pořádalo 14. t. m. zdařilý rekrutský večer na rozloučenou se svými kamarády v Nár. domě na Smíchově. Referát přineseme v příštím čísle.

Osada „Margon“ pořádá rekrutský večer 28. září ve Slapech.

Z osady O. H. S. Není tomu zrovna dávno, co si chtěl San Diego vyhodit z kopejtky. Zašel do hospody na pár piv no a pár panáků a San Diego přišel do lágru zdemolované jak truhlářská ulice. Když mu jeho squav činila výčitky pořádnou větví do hrbu vyskočil pojednou a začal řádit jak pavíán že to všechno na osadě postřílí. Pln vzteku vytáhl revolver nacpal ho vstrejma a pak smutně pravil.

S bohem navždy moji drazí jdu — na pivo.

Z osady „White Star“. Svědky vzrušujícího případu staly se osadníci z „White Staru“. Při potlachu, pořádaném na upomínku stěhování národů, vyrušení byli hodovníci vpádem domorodce, jež místo křesťanského pozdravu, zařval: „Vy paraziti, tady se nalezíte a třetí rok už vod vás nevidím krejcar nájemnýho. Teď bych rád věděl, jestli se toho vůbec dočkám? „Proč by ne, pane starosta,“ zazvučel v odpověď utěšující hlas Andy Klidas: „Dyk nejsou eště tak starej. Jen trpělivost. Vemte si z nás příklad: tři sta let jsme trpěli a čekali až...“ Nedomluvil, neboť se slzami v očích vyrazil starosta okno a je od té doby nezvěstný... Wei-opf.

Dvě „dětí neklidu“ děkuji tímto dodatečně za tučet komisárků zdarma darovaných Čsl. brannou mocí (klukama z Lipt. sv. Mikuláše, Ružomberka a j.); p. Frant. Košťálovi řed. I. šk. ve Velkém Rovném za pohostinství a dvacet Kč; p. přednostovi stanice v Mokově za oběd, p. Seifertovi, správci Masarykovy útulny na Bezkydu, za večeri, nocleh a snídani; p. t. noclehárně v Roznově a vůbec všem lidem, kteří vidí v trampu ne „syčáka a raubíře“, ale mladého neklidného člověka. S trampským ahoj

Franta Tundra.

Autodoprava Fr. Růžička, Štěchovice, spolehlivá doprava osob i zboží. Denní osobní doprava autocarem.

Kravaty ve velkém výběru za nejlevnější ceny

„VIGO“
n, ni Celetná 9.

Za příčinou zahajovacího prodeje značně snížené ceny.

Z osady „Sairait“.

Rozmlátili jsme „Sairait“ v čarokrásném zákoutí, na břehu jezera zvaného mezi Čechy Máchovo jezero. Hned první den jevil značný zájem místní chlupatěj o naše nože. Dolehl asi patrně o tom velkém rekvirování v Bráníku, a aby se neřeklo, že zůstal pozadu, nařizoval lámanou češtinou k okamžitému odstranění této nebezpečné zbraně, což bylo přijato za citování nejšťavnatějších nadávek jako: kráva, prase, ryba, dobytek negramotnej atd.

Odpoledne museli jsme se přihlásit na obecním úřadě; nad dveřích obecního úřadu stál nadpis „Polizei Meldeamt“, neklamný to důkaz, že jsme v ČSR. Eddy připsal na tabuli, „Policejní ředitelství“, což bylo přijato s patřičným uspokojením, man-

šaft Sairaitu nejsou žádní fašisté, ale když vidí, jaké krásné novotvary vznikají v naší češtině jako „skauty vaříště“ (!) nebo „psi vodit jen sprovásem“ (!), to by přeci hnulo s každým. Kluci, holky, trampové, máte-li peníze a čas, podívejte se do Doks k jezeru, nebudete litovat, hned tak v celé republice nenajdete takový kout, kdo miluje vodu, má ji nadbytek. Nejlépe je jeti do stanice Staré Splavy, kde jest ideální místo k táboření na břehu jezera. — Z Prahy se jede na Mladou Boleslav, v Bakově se přeseďá, asi pátá stanice. Jeďte a pište do Trampa, zdali jste spokojeni, pivo si vezměte s sebou, tam stojí černý půl litr 3.30 Kč! Se srdečným trampským Ahoj! zdraví Vás za osadu Sairait Eddy.

Listárna redakce.

Tundra — jó, s tím meetingem je to těžký, uvidíme. Včela 251 — ovšem že jsi neprovedl nic špatného s tím R. P. Jen kdyby bylo takových víc! O tom „Obranném komitétu“ nic nevím. Komárek-Ostrava, všechno za týden v dopise. Jozífek, později upravím. Žany, vesměs dobrý. Beneda, postupně vše (ta prosa ale příliš těžká pro naše kluky).

Kluci, ježíšmarjá, co je s vašima fórama? Příštím číslem počneme rozdělovat knížky, tak se tužte, ať máte v zimě co číst.

Dosud neporažené mužstvo osady „Havran“.

TRAMP vychází čtrnáctidenně, první a poslední sobotu každého měsíce. Jednotlivé číslo 1 Kč. Předplácí se: ročně 22 Kč, půlročně 12 Kč. — Redakce, administrace a expedice: Praha II., Karlovo nám. 15. Telefon 43.241 a 43.300. — Filiální administrace pro Velké Brno: Brno, Husova 7a. Telefon č. 5069. — Filiální administrace pro Velkou Ostravu: M. Ostrava-Vítkovice, Zengrova 906. — Filiální administrace pro Přerov: Přerov, Škodova 13. — Vydavatel Quido Langhans. — Zodpovědný redaktor Karel Melíšek. — Tiskem Střežocheské knihtiskárny, akc. spol. — Používání novin. známek povoleno pod číslem 60.788-VII.-1929.

STRACH

Z LÁSKY

jest metlou manželského štěstí. Nedovoluje manželům, aby se sobě oddali bez obav z následků, poněvadž u většiny rodin poměry sociální nebo zdravotní brání tomu, aby manželé měli dalšího potomka. A protože většina žen neví, jak lze se těmto nevtaným následkům lásky vyhnouti, hrozí se přímo objetí svého muže. Ten ovšem není potom také v manželství spokojen. A následek toho? Rodinné tragedie, které, bohužel, tak často zaznamenávají denní listy a vysoké procento rozvodů.

Takovému rozvratu svého manželského štěstí zabráníte, poučíte-li se o všech jeho příčinách v knize

JE LÁSKA HŘÍCHEM?

Pojednání o pohlavním styku, těhotenství a jak tomuto zabráníti.

Kniha, která poučuje, varuje, radí a zachrání zdraví mnohým, již buď z nevědomosti nebo z lehkomyšlnosti dávají v šanc nejen své zdraví, ale i svůj život a rodinné štěstí. — Dává diskretní odpovědi na důvěrné otázky, o kterých neradi mluvíme. — 7 kapitol pro vážné lidi. — 120 stran textu, 120 vyzobrazení.

Z bohatého obsahu uvádíme:

Pohlavní pud. — **Pohlavní láska.** — **Mechanismus lidské soulože.** — **Ochrana před těhotenstvím:** 1. Jest období bezpečnosti? 2. Coitus interruptus. 3. Vylachování. 4. Způsob užití vylachování. 5. Užití rybí blány aneb gumové ochrany (speciality). 6. Pessar, gumová pokrývka dělohy. 7. Užití hubky. 8. Rozpustné pessary. 9. Některé otázky nejčastěji kladené. 10. Kritická období v životě ženy. 11. Těhotenství a jeho příznaky. 12. Ženské choroby zvláště bělotok, jejich příčiny a odstranění. — **Překážky manželských styků u mužů:** 1. **Neuraesthenie.** 2. Co je **neuraesthenie.** 3. **Pohlavní neuraesthenie (impotence).** 4. **Onanie** neboli sebeprznění. 5. **Dráždivá slabost.** 6. **Chronický semenotok a poluce.** 7. **Odstaření tohoto nepřírozeného stavu.** 8. **Mechanické léčení impotence.** — **Mechanické prostředky sloužící k zabránění nákazy a těhotenství.** — **Sexuální problémy manželství:** 1. **Prostředky sloužící k posílení pohlavní energie mužů.** 2. **Prostředky k zabránění pohlavních nemocí.** 3. **Hygienické potřeby a pomůcky pro muže a ženu.**

Cena knihy, která má 120 stránek obsahu a 120 ilustrací s krásným obrazem na desce, je vzhledem k bohatému a zajímavému obsahu velmi nízká. Stojí pouze Kč 12.—, poštou Kč 14.50, v zalepeném obalu Kč 16.50 (při zaslání obnosu předem poukázkou nebo v poštovních známkách.) Dobříkou Kč 13.—, mimo poštovních výloh. Knihu možno též obdržeti u všech knihkupců v celé československé republice. Do ciziny zasílá se jen za obnos předem zasláný, a sice Kč 25.— aneb odpovídající cizí valutě.

Důležitá poznámka: Tato kniha se posílá pouze manželům a těm, kdož hodlají do manželství vstoupit. V žádném případě však osobám mladším než 18 let.

Na skladě má a zasílá **HYDIKO, DŮM MODERNÍ HYGIENY PRAHA II., SPÁLENÁ 34-126.**

Vyplňte a odstříhnete. — Vložte do nezalepené obálky a zašlete pod 30 hal. známku, zalepíte-li obálku, frankujte 1 Kč známku.

OBJEDNÁVKA.

HYDIKO, dům moderní hygieny Praha II., Spálená 34-126.

Zašlete mi obratem knihu: „Je láska hříchem“ a přiložte k ní zdarma jednu brožuru: „O dokonalém manželském styku“ (po konfiskaci opravené II. vydání). Současně čestně prohlašuji, že zabráním, aby se kniha dostala do rukou mladších než 18 let. Knihu zašlete poštou za Kč 14.50, v zalepeném obalu Kč 16.50, do ciziny Kč 25.—, kterýžto obnos současně zasílám poštovní poukázkou — příkládám ve známkách. — Zašlete mi dobříkou. Přiložte složní lístek. — (Nehodící se škrtněte.)

Jméno: Adresa:

Ruce vzhůru!

REVOLVER ve formě přívěsku k hodinkám, posířibř., s náboji, k použití v příp. přepadení a p. Velmi praktický! Cena 20 Kč, 1 krab. nábojů 5 Kč zvlášť, 3 krab. nábojů 12 Kč, 6 krabic Kč 22.—.

REVOLVER ve formě cigaretového pouzdra k praktickému použití. Cena 1 kus 12 Kč, 3 kusy 30 Kč, mimo pošt. a obalu. Na dobříku zasílá:

HYDIKO zasíl. odděl. Praha II., Spálená 34/126.

Amor se zmodernisoval!

a k vzbuzení lásky a žhavé něhy nepoužívá již šípů, nýbrž je nahrazuje, aby zlomil chlad a přivolał touhu —

Amorovými Bonboni

které rozplameňují srdce žen a vzbuzují v nich touhu a vášni. I Vy můžete nabýti zvláštní této moci, opatříte-li si krabičku „Amorových bonbonů“ za 25 Kč, při 3 krab. 70 Kč, mimo poštovné a obal. — Zasílá s návody k použití firma:

HYDIKO dům moderní dietetiky PRAHA II., SPÁLENÁ 34/126.

Irčan: Tak už mě kritika přirovnává k Haškovi.
Rudla: Nehoň se!
Irčan: Nojó, von prej taky tak chlaštál!

-rč-

Poruchy měsíčeků

odstraňuje úředně zkoušený a lékařsky doporučený přípravek **EUMENOL** v ceně 35 Kč, v starších případech **METYRIN** 45 Kč, v zastaralých případech **PERLES DE LENCLOS** 70 Kč, bez poštovného. — Na dobříku zasílá firma:

HYDIKO, PRAHA II., SPÁLENÁ 34/126.

Čáp se vám vyhne na tisíc kroků

budete-li používati v případech, kdy nemá nastati u ženy těhotenství, lékařsky doporučené ochranné tablety **ASEPTON**. Cena 1 krabice Kč 16.—, 3 krabice Kč 42.— mimo poštovné a obalu. — Na dobříku zasílá firma:

HYDIKO

PRAHA II., SPÁLENÁ č. 34/126.

Rodinný preservativ Amico

jest jediný preservativ, který nikdy neselže. Jest elastický, jemný, naprosto nezničitelný, po léta upotřebitelný, oplodnění nebo nákaza roztržením vyloučena. Za tyto vyjmenované vlastnosti přejímáme plnou záruku. V krabici s alumin. stojánkem, krémem a pudrem. Cena komplet Kč 16.— za kus, 3 kusy Kč 45.— Irco. Na dobříku zasílá firma

HYDIKO, PRAHA II., SPÁLENÁ 34/126.